

Un inamic nevăzut.
O amenințare terifiantă.

FANTOMA

James Swallow

ROMAN

**„Marc Dane,
eroul din NOMAD,
este varianta
britanică
a lui
Jason Bourne.”**

Daily Mail

NICULESCU fiction

James Swallow

FANTOMA

Traducere:
Evelina Selea

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SWALLOW, JAMES

Fantoma / James Swallow ; trad.: Evelina Selea. - București : Editura Niculescu, 2023
ISBN 978-606-38-0788-6

I. Selea, Evelina (trad.)

821.111

© James Swallow, 2018

Titlu original: *GHOST*, by James Swallow

© Editura NICULESCU, 2023

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0788-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Capitolul 1

Panica îl cuprinse. Era fluidă și grea, îi sufoca plămânii și i se scurgea în adâncul stomacului, trăgându-l în jos. În timp ce Lex mergea, aerul dens de la amiază îl moleși și genunchii i se înmuiară. Trebuia să se oprească să-și tragă răsuflarea, așa că se târî spre o farmacie care era închisă, ferindu-se de soarele de la amiază și ascunzându-se la umbra răcoroasă a zidurilor.

Se ascunse acolo pentru câteva clipe, încercând să-și domolească frica. Ochii săi bântuiți și îngroziți clipeau în spatele ochelarilor.

Lex se uită în jos la el și pentru prima dată văzu punctele mici, de un roșu ruginiu, care pătasera tricoul alb de sub hanoracul lui negru și larg. Menghina prinsă în jurul inimii sale se mai strânse puțin. Își atinse obrazul și își dădu seama că și acesta era mânjit cu pete roșii. Rapid, Lex își șterse fața cu mâneca hanoracului și bâjbâi după fermoar, trăgându-l până la capăt pentru a ascunde restul stropilor.

Era sângele grecului. Lex nici măcar nu își dăduse seama că ajunsese până la el. Mintea lui era concentrată pe fugă.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Stabiliseră să se întâlnească într-o piață deschisă de la marginea vechiului oraș Rabat, spre capătul sudic al Maltei. Lex se afla pe insula

mediteraneeana de zile întregi și aceasta părea să devină din ce în ce mai mică cu fiecare oră care trecea. Voia să plece odată. Când primise mesajul, fusese foarte nerăbdător să ajungă la întâlnire.

Informațiile ajunseseră într-un lanț de text digital, filtrat prin serverul Tor criptat pe care Lex îl instalase în ziua în care fugise. Mesajul decodat era o promisiune din partea contrabandistului grec de a-l scoate din Europa și de a-l urca într-un avion spre Canada. *Kyrkos, acesta era numele bărbatului.* Căzuseră de acord. Așa avea să se întâmple.

Ar fi trebuit să se întâlnească în Rabat și apoi să conducă până la Valetta, unde Kyrkos avea o barcă ancorată. Lex plănuise să încheie acea zi pe apă, uitându-se la apusul soarelui în ocean. Urma să aibă un mic ritual, în care ar fi ars actele de identitate pe care le avea și ar fi aruncat cenușa în apă. Urma să înceapă o viață nouă.

Lex Wetherby ar fi fost îngropat în mare și dispărut pentru totdeauna. Așa ar fi trebuit să se întâmple, pentru că nimeni nu știa unde se afla. *Era în siguranță.*

Dar după ce se așază în fața grecului la masa de la cafenea, agentul de pază robust poziționat în apropiere avu o reacție întârziată stranie. Se mișcă de parcă ar fi văzut ceva în neregulă, ceva periculos. În secunda următoare, omul acela masiv se smuci înapoi, ca și cum ar fi fost lovit de un cal.

Lex mai văzuse oameni împușcați, dar întotdeauna auzise și un zgomot, zgomotul unei arme. De data aceasta, nu auzi nimic și asta făcea totul ciudat și ireal.

Kyrkos sări de pe scaun, răsturnând un pahar de vin. Avu suficient timp să-l înjure pe Lex, înainte ca un al doilea glonț silențios să-l lovească în față. Grecul se prăbuși și un turist de la o masă din apropiere văzu sângele. Un copil țipă.

Cu un sentiment înnăscut de autoconservare, Lex răsturnă masa într-o parte și o luă la goană. O a treia împușcătură nimeri un colț al mesei de lemn. Incapabil să se abțină, aruncă o privire peste umăr în timp ce alerga spre cea mai apropiată alee, sperând că va fi mai în siguranță.

Turiștii și localnicii stăteau împietriți de groază, cu mâinile la gură, fețele șocate. Singurii care se uitaseră în direcția lui erau un bărbat și o femeie de înălțime medie, identitățile lor fiind ascunse sub șepci de baseball de culoare deschisă și ochelari de soare mari, negri, care le acopereau jumătate din fețe. Văzuse formele întunecate, drepte, ale pistoalelor compacte ascunse în mâinile lor și toată rațiunea din el se dizolvă. Apăru panica uleioasă, care îi inundă mintea.

Alergă printr-un pasaj îngust, sufocant, plin de mirosuri râncede, care îl scoase în strada Kbir, la nord de piață. Urmase vechiul drum, mișcându-se fără să stea pe gânduri, ocolind flancurile prăfuite ale bisericii Sfântul Augustin. Rabat-ul se afla pe vârful unui deal și pe străzile medievale era o adiere constantă care îi trecea prin păr și ducea bucați de gunoi prin jgheaburi. Peste tot în jur, terasele clădirilor albe de soare se înghesuiau una peste alta, majoritatea închise după-amiaza.

Rulând pe pilot automat, Lex aproape că făcu cale întoarsă când își dădu seama că era pe punctul de a face o greșeală fatală. Se opri descumpănit în pragul farmaciei, încercând să proceseze ce se întâmplă, concentrându-se pe ceea ce își putea aminti despre oraș. Știa că exista o stație pentru autocare nu departe de unde era, loc în care Rabat-ul se întâlnea cu zidurile Mdinei, vechea cetate-capitală a Maltei. Tot ce trebuia să facă era să se strecoare la bordul unui autobuz local și să scape, să se piardă printre ceilalți pasageri.

Putea să rezolve restul pe drum. Deocamdată, încerca să se concentreze să rămână în viață.

Imaginea feței roșii distruse a grecului îi reveni în minte, iar lui Lex îi veni să vomite. Încercă să nu se mai gândească la ea. Nestor Kyrkos avea relații și omul avea dușmani, știa asta. Se întrebă dacă bărbatul și femeia cu șepci de baseball veniseră să pună capăt vieții grecului pentru vreo infracțiune de care el nici măcar nu știa. Poate că nu erau deloc interesați de el.

Dar apoi, oglindindu-se în fereastra farmaciei, Lex văzu o față de culoare măslinie, pe jumătate ascunsă sub lentile negre opace, de cealaltă parte a străzii și știi atunci că el era adevărata țintă. Kyrkos și agentul său de pază fuseseră doar victime colaterale. Moartea lor era modul trăgătorilor de a elimina din perimetru pe oricine putea fi o amenințare, înainte de a-și îndrepta atenția către adevărata lor țintă.

Lex se strecură din alcovul umbrit și își făcu loc printr-un grup de turiști britanici în vârstă, care veneau din cealaltă direcție. Peste bombănelile lor referitoare la grosolănia lui, auzi zgomotul slab al unui glonț silențios, cu o fracțiune de secundă înainte să apară un crater într-un bloc de piatră de culoarea nisipului din peretele de lângă capul lui. Turiștii reacționară ușor surprinși de zgomotul de piatră care se face țândări, în timp ce Lex îi lăsă în urmă, lipindu-se de piatra galbenă a clădirilor din jur, punându-le pe acestea între el și ucigași, până coti după colț.

Nicum sunet. Indiferent de armele pe care le foloseau cei doi asasini, erau practic silențioase. Nimeni altcineva nu părea să fie conștient de ceea ce se întâmplă.

Lex se mișcă repede, fără să o ia la fugă, de teamă că ar putea muri dacă se lăsa cuprins de panică. În graba lui de

a scăpa, își uitase geanta la cafenea, dar nu avea multe lucruri acolo care să nu poată fi înlocuite. Cel mai important lucru, lucrul *cel mai de preț*, îl avea asupra lui; răsplata pentru care-și trădase camarazii, nu-i scăpase din ochi de când părăsise Berlinul.

Mâna lui zvâcni și deveni încordată când acest gând îi trecu prin minte, iar Lex își atinse neliniștit cicatricile din palmă, râcâind rana veche, vindecată. Începea să-l doară piciorul drept, așa cum se întâmpla întotdeauna când era stresat, dar îndepărtă durerea fantomă, pipăindu-și buzunarele pantalonilor și ale hanoracului, făcând inventarul a ceea ce mai avea la el.

Nu foarte multe. Un gust metalic i-a invadat gura. Acesta nu era genul de frică cu care era obișnuit, nu era senzația copleșitoare provocată de viteză care îi acapara corpul când făcea *base jumping* sau călărea un val pe placa de surf. Pe *aceea* o putea gestiona, pentru că în acele situații Lex deținea controlul în permanență. *Aceasta* era frică pură, puternică și copleșitoare, iar el se chinuia să-și mențină calmul.

Oamenii aceștia vor să mă omoare. Realitatea situației îl lovi din plin în cele din urmă, lăsându-l fără aer.

Alegerea fatidică pe care o făcuse Lex cu câteva săptămâni în urmă, când se afla în Germania, se întorsese împotriva lui. Oamenii cu care locuise, cu care petrecuse, oamenii pe care crezuse că îi cunoaște... Acum se întrebă dacă îi înțelesese vreodată cu adevărat. De fapt, ignorase în mod intenționat ce se întâmpla acolo, planurile care se puneau la cale. Se făcuse că nu bagă de seamă în mod deliberat și ignorase întrebările grele care amenințau să strice distracția tuturor. Până când veni ziua în care nu mai putu să facă asta.

Lex se ura pentru asta. Când totul deveni prea mult, când nu mai putu să doarmă noaptea de frică, fugi. Fugi aici, în *asta*. Și acum ucigașii pe care foștii săi prieteni îi trimiseseră să se ocupe de el își vor face treaba, iar muștrările de conștiință prea târzii ale lui Lex aveau să devină fără valoare. Înjură încet și încercă să scape de groaza copleșitoare care amenința să-l sugrume.

Începu să alerge, ocolind în mod deliberat grădinile ornamentale din capătul de nord al Rabatului, luând-o apoi prin parc. Se ascunse în spatele trunchiului unui roșcov mare, pentru a-și trage răsuflarea, și îndrăzni să mai arunce o privire înapoi în direcția din care venise.

Bărbatul cu șapcă și ochelari era aproape, la câteva sute de metri distanță, la umbra unui indicator rutier. Se uita pe stradă în direcția opusă, căutând cu privirea orice semn al țintei sale. Lex îi văzu gura mișcându-se, dar nu putu auzi niciun cuvânt. Bărbatul se apăsa pe gât cu două degete, de parcă și-ar fi verificat pulsul. Când își dădu degetele la o parte, Lex văzu ceea ce părea a fi un plasture cu nicotină pe gâtul asasinului.

Bărbatul aruncă o privire în direcția stației de autobuz și dădu din cap, ascultând o voce pe care numai el o putea auzi.

Lex îi urmări direcția privirii. I se făcu un gol în stomac atunci când văzu cel de-al doilea trăgător, femeia, ieșind dintre două autobuze cu acoperiș alb. Își ținea mâinile strânse, iar pistolul era ascuns sub o jachetă de culoare deschisă.

Își întoarse capul, lumina orbitoare a soarelui reflectându-se în acei ochelari mari și se uită direct spre Lex. Limbajul trupului ei se schimbă într-o clipă, de parcă se produsese un

scurtcircuit în interiorul ei. Începu să meargă în direcția lui, încet și fără grabă. Avea același fel de plasture pe gât ca și celălalt tip, iar gura ei schiță mai multe cuvinte pe care Lex nu le putea înțelege.

Lex rămăsese cu o singură soluție pentru a supraviețui. Nu se putea îndrepta spre stația de autobuz, nu se putea întoarce de unde venise și nu o putea lua pe drumul care cobora dealul. Acele rute l-ar fi dus chiar în calea asasinilor.

Dar erau pâlcuri de oameni care intrau și ieșeau din vechiul oraș zidit și mai multe grupuri de turiști traversau podul de piatră care ducea la poarta istorică de intrare în Mdina, destul de mulți pentru ca Lex să îi poată folosi ca acoperire. Se mișcă cât putu de repede, vechea durere de la picior revenind, și se adăposti în spatele unui grup de vizitatori care râdeau, fiind ocupați să-și facă selfie-uri.

Avu un moment bizar de detașare în timp ce se îndrepta spre portalul baroc care se ridica în fața lui. Nu știa foarte multe despre adevăratul trecut al Mdinei, dar își amintea că acest loc fusese folosit drept loc de filmare pentru castelele mitice din seriile TV *fantasy*, cu care Lex făcuse maraton de seriale în nopțile lungi și singuratice, în timp ce aștepta să se compileze codul. Aproape că se aștepta ca oamenii de pe pod să scoată niște săbii și să-l atace; simțea că întreaga lume îl vrea mort.

Se încorda cu fiecare pas pe care îl făcea, așteptând ca un alt glonț silențios să-l lovească între omoplați, dar nu îl lovi. Intrând pe străzile umbrite ale cetății medievale, tremură involuntar.

Dincolo de poartă, drumul se împărțea în trei, iar mulțimea de turiști o luă drept înaintea, urmând strada Villegaignon, pe lângă intrarea în Capela Sf. Agata, prima din cele șase

biserici înghesuite la interiorul meterezelor milenare ale Mdinei. Lex se desprinsese de grup, strecurându-se pe strada laterală care urma linia zidului sudic al cetății. Mai era o intrare în orașul vechi, spre vest, pe care o văzuse din taxiul care îl adusese acolo. Dacă ar fi putut să ajungă la ea și să se întoarcă înapoi, ar mai fi avut o șansă să scape nevăzut.

Începu să alerge, dar nu îi fu ușor să prindă viteză. Din cauza piciorului beteag, fiecare izbitură a adidașilor pe piatra cubică a străzii îl cutremura.

În curând, strada începu să se îngusteze, suficient de mult încât dacă și-ar fi întins brațele ar fi putut să atingă pereții de pe ambele părți în același timp. Pasajul îngust capta o parte din lumina zilei, care se reflecta pe pereții de gresie și crea câteva umbre prețioase unde s-ar fi putut opri pentru a se orienta. În afara arterei principale, Mdina părea părăsită, dându-i și mai mult o aură stranie de platou de filmare, dar Lex nu-și putea permite să se oprească, nu când asasinii erau pe urmele lui.

Făcu stânga la un colț de stradă și zări arcul care ascundea poarta de vest. Localnicii numeau Mdina „orașul tăcut” din cauza unui decret de conservare care interzicea folosirea mașinilor în interiorul cetății, cu excepția câtorva locuitori, dar era mai mult decât atât. Vechile creneluri păreau să canalizeze sunetul în ecouri ciudate, fantomatice sau să-l absoarbă în întregime. Lex nu putea fi sigur dacă pașii repezi pe care îi auzea în spatele lui erau proprii săi pași care aveau ecou sau pașii unui ucigaș; și nu îndrăznea să încetinească pentru a afla.

Ajunse la poartă în grabă, ieșind din nou în plina strălucire a zilei, în vârful unei rampe care ducea în jos spre autostradă.

Femeia cu șapcă și ochelari anticipase mișcarea. Urca rampa către poarta de vest cu pași repezi de alergător, cu fața înroșită de la efort. Își ținea pistolul aproape de talie. Amândoi se opriră surprinși când se văzură unul pe altul.

Ea își reveni prima. Își scoase arma, iar revolverul compact și negru părea prea mare pentru degetele ei lungi și delicate. Lex fu orbit de ceva, pentru scurt timp, apoi văzu că pistolul avea un laser integrat sub țeavă, care emitea un punct roșu intens ce dansa în jos pe fața lui, peste gât și piept.

Se aruncă înapoi spre poartă în timp ce ea trase două focuri. Pistolul scoase un sunet metalic slab, mai degrabă asemănător cu zăngănitul unor chei care atârnă decât cu zgomotul unei împușcături. Bucăți de piatră galbenă se desprinseseră din arc, fragmente fierbinți lovind obrazul lui Lex, când un glonț aproape îl nimeri.

Se întoarse în direcția din care venise și fugi mai departe în oraș, luând-o pe prima stradă laterală pe care o găsi, pentru a ieși din câmpul ei vizual. Un al treilea glonț pocni pe dalele de la picioare. Străduțele înguste din Mdina fuseseră proiectate să nu depășească lungimea unei aruncături de săgeată, astfel încât invadatorii să nu poată avea un avantaj față de soldații locali, dar împotriva armelor de foc moderne, acest concept nu conta foarte mult. Fugind grăbit, Lex urcă o pantă ușoară, pe sub șiruri de felinare din sticlă colorată care atârnau de-a lungul străzii, pe lângă ferestre zăvorâte cu gratii de fier și uși încuiate. Văzu pata roșie emisă de laser pe peretele din fața lui și se dădu din nou într-o parte, înainte ca asasina să poată ținti.

Lex viră către o piață, unde fațada luminoasă și turnurile cu clopot ale Catedralei Sf. Paul, din capătul opus, dominau

spațiul larg deschis. Erau și aici alte grupuri de turiști agitați, grupuri de oameni în vârstă de pe vasele de croazieră ancorate în Valetta sau părinți cu copii vioi după ei, făcând poze sau ascultând ghizi care vorbeau rapid și îi conduceau în tururi pietonale. Lex privi dincolo de călători, încercând să găsească o altă cale de scăpare.

Cele câteva mașini care aveau voie în interiorul zidurilor orașului erau parcate aici. Le examină de la distanță, căutând cu disperare una pe care să o poată fura.

Îl zări pe celălalt asasin. Bărbatul se opri peste drum de el, prefăcându-se interesat de ornamentele complexe ale unui balcon din fier forjat de la etajul doi. O mână îi traversă abdomenul, ascunsă sub jachetă. Bărbatul se legănă de pe un călcâi pe altul și se întoarse în direcția lui Lex, într-o mișcare calculată pentru a părea absolut obișnuită și deloc amenințătoare.

Un nou val de panică îl cuprinse pe Lex. Privi chipurile turiștilor care nu erau conștienți de ce se întâmpla. Voia să urle cât îl țineau plămâni, să strige după ajutor. Dar dacă ar fi făcut asta, ce s-ar fi întâmplat? Și-i imaginează pe cei doi ucigași trăgând sălbatic în mulțime, măcelărind oameni în graba nebună de a-l nimici pe el.

Lex începu să meargă, repede și cu un scop clar, trăgându-și hanoracul mai strâns în jurul lui. Mai avea totuși o ultimă carte de jucat, o ultimă mutare riscantă care l-ar fi putut scoate din asta. Dar avea nevoie de înălțime și distanță ca să funcționeze.

Trecu pe lângă un butic care vindea sticlă ornamentală scumpă, aflat la parterul a ceea ce fusese cândva un han medieval. Ridică privirea, întrebându-se pentru o clipă dacă ar putea ajunge pe acoperișul clădirii din interior. În fața

buticului se afla o statuie în mărime naturală a unui Cavaler Ospitalier Maltez. Fără avertisment, acesta fu împins pe spate, lovindu-se de perete și prăbușindu-se în bucăți la picioarele lui Lex. El văzu marginile argintii strălucitoare ale unei găuri de glonț prin platoșa de pe pieptul cavalerului și se dădu înapoi, zărind femeia care stătea la intrarea pe strada din lateral. Avea arma ascunsă în același mod ca și partenerul ei, iar împușcătura trecuse printre oamenii din mulțime și aproape lovise ținta dorită. Toți turiștii se uitau acum în direcția lui Lex, surprinși de zarvă, dar încă neștiind că în mijlocul lor se aflau niște asasini.

În cele din urmă, Lex nu se mai putu abține și renunță la orice încercare de a se pierde în mulțime. Începu să alerge din nou, trecând în zig-zag printre oamenii care se plimbau pe strada principală, ignorând blestemele și strigătele lăsate în urma lui. Se bază pe ideea că vânătorii săi îl vor urmări într-un ritm mai precaut, știind că drumul îngust pe care îl urma se termina într-un singur loc. Lex se îngrădea singur în mod deliberat, limitând căile de evadare.

Strada se opri în *Piazza Tas-Sur*, un spațiu deschis, mai degrabă cunoscut sub numele de Piața Bastionului. Pe margini, clădirile în stil *palazzo* restaurate, cu uși roșii, fuseseră transformate în muzee sau restaurante cu terase, profitând la maximum de priveliștea de pe meterezele nordice ale orașului. Vizitatorii stăteau pe treptele largi care duceau în vârful crenelurilor, privind panta abruptă a dealului pe care se afla Mdina și priveliștea cu satul Ta'Qali și podgoriile de dincolo de el. Într-o zi senină ca aceasta, era posibil să vezi Golful Sf. Paul și orașul stațiune Buggiba de pe coasta de nord.

Durerea din piciorul beteag al lui Lex se concentrează în jurul articulației genunchiului și el tresări, încetinindu-și pasul. Începu să verifice fermoarele și încheietorile de la haine, asigurându-se că erau bine închise. În alte circumstanțe, ceea ce plănuia să facă acum l-ar fi entuziasmat. Ar fi avut o cameră GoPro prinsă de umăr, setată să înregistreze totul. Dar aici și acum îi era mai frică decât îi fusese vreodată în viața lui, mânat de o teroare totală, în loc de un impuls de căutare a senzațiilor tari.

Lex închise hanoracul și scoase un recipient din buzunarul pantalonilor. Acesta era de mărimea unei cutii mari de bere de care prinsese niște corzi elastice pe care le înfășură și le puse peste umeri, fixându-le împreună cu un inel în D cu arc. Îl strânse bine și așeză recipientul sus pe spate, între omoplați.

Lex trase adânc aer în piept și urcă scările către creneluri, două câte două. Când ajunse în vârf și văzu distanța până jos, simți stomacul în gât.

Dacă greșesc, asta-mi va fi sfârșitul, își spuse el. Dar dacă nu o făcea, trăgătorii l-ar fi ucis chiar acolo, în fața tuturor. Întoarse capul și închise ochii, simțind respirația vântului pe fața sa, observând direcția rafalelor.

Apoi Lex își întinse mâna pe spate după un comutator de plastic roșu de la fundul recipientului și păși peste semnele de avertizare care recomandau să nu te apropii de marginea neprotejată.

*

În spatele lui, urmăritorii lui Lex își țineau armele în lateral, jos. Le țineau în dreptul șoldurilor, ascunse în jachete. Amândoi au tras, dar chiar și cu pregătirea lor de

specialitate, loviturile fură departe de țintă, cu o marjă de eroare mult prea mare. Un glonț lovi o sticlă de apă aruncată pe o treaptă, iar celălalt produse un nor de praf la câțiva centimetri de picioarele țintei. Din nou, capetele celor din jur începură să se întoarcă spre el.

— O să se sinucidă, spuse asasinul prin dispozitivul de comunicații wireless lipit de gâtul său.

Nu se așteptaseră la asta.

— Nu, spuse femeia, răspunsul ei făcând să-i treacă un fior prin piele. Nu cred că o să facă asta...

Brațul țintei coborî cu o mișcare bruscă, iar obiectul pe care îl avea prins la spate se deschise ca un boboc de floare cu material portocaliu strălucitor și șnururi fine albe. Materialul subțire prinse imediat briza stabilă și se umflă într-un dreptunghi îngust, cu o secțiune transversală, asemănător unui zmeu.

— O parașută? Bărbatul ignoră protocolul și se aruncă înainte, sperând să ajungă la țintă înainte să sară de pe margine.

Vântul întinse pânza densă, atrăgând strigăte de surpriză din partea turiștilor adunați în piață, iar ținta se aruncă de pe marginea crenelurilor Mdinei.

Femeia își prinse partenerul de umăr și îl trase înapoi.

— Așteaptă.

Deja își punea arma deoparte.

El se opuse, iritat de ideea că va rata un asasinat. Parașuta nu era nimic altceva decât un truc, o jucărie, care abia dacă avea să încetinească coborârea țintei. Dacă ar fi putut ajunge până la margine, dacă femeia l-ar putea acoperi, ar putea să reușească totuși să-și atingă ținta. Era îngrozitor să se gândească la faptul că acest *civil* avea să scape.

— Stați amândoi deoparte, spuse o a treia voce. Mă ocup eu de asta.

*

Lex se cam așteptase ca mini-parașuta să eșueze și să se încurce, lăsându-l fără alternative de scăpare, dar dispozitivul funcționase mai bine decât sperase. Simți un șoc în piept și în umeri când se deschise parașuta și corzile îi intrară în carne, trăgându-i greutatea în sus, dar acesta fu un preț mic de plătit pentru a scăpa de trăgătorii cu arme silențioase. Fu aruncat în sus și apoi într-o parte de o coloană de aer cald neașteptată de la poalele dealului înalt, care îl îndepărtă de marginea orașului cetate, purtându-l spre fermele întinse de la baza acestuia. Un val de exaltare îi trecu prin corp.

Din ritmul rapid cu care cobora și modul în care flutura parașuta, își putea da seama că urma să fie o aterizare grea, dar una după care și-ar fi putut reveni, chiar dacă ar fi mers apoi puțin clătinat, și asta era tot ce conta. Lex se gândea deja ce să facă în continuare – să găsească un vehicul, să coboare pe coastă și să se dea jos de pe stânca aceea – când vântul îl înălță din nou. Văzu turlele bisericii și acoperișurile de țiglă din Mdina și Rabat.

În cel mai înalt dintre turnuri, lumina soarelui strălucea reflectată. Era reflectată de ochiul sticlos al unei lunete.

O clipă mai târziu, un singur glonț de 7,62 mm cu miez de oțel pătrunse în corpul lui Lex la câțiva centimetri de sternul lui și se rostogoli violent trecând prin el. În scurta clipă cât avu nevoie pentru a pătrunde prin piept și a ieși prin spate, glonțul se învârti, sfâșiind țesuturile plămânilor și spintecând vârful inimii sale. Sângele țâșni prin golul creat de trecerea glonțului, iar corpul lui zvâcni.

Când corpul său se prăbuși în cele din urmă într-o viță-de-vie din vale, hainele lui și parașuta portocalie erau îmbibate cu o mângă udă de un roșu închis, arterial.

*

Un turist întinse degetul peste marginea crenelurilor și tipă. Alții țineau telefoanele mobile sus înregistrând ce se întâmpla și nici Pisica, nici Câinele nu doreau să mai rămână o clipă în piață, de teamă că fețele lor ar putea fi surprinse în filmarea vreunui idiot.

— Înapoi la punctul de întâlnire, spuse Câinele, îndepărtându-se de metereze. Îi aruncă Pisicii cea mai scurtă privire posibilă în timp ce se îndepărtă, purtându-se ca și cum nu ar fi avut nicio legătură unul cu celălalt. Ieși prin intrarea principală. Eu o iau pe poarta de vest.

— Am înțeles, spuse Pisica, vorbind fără să zică ceva, dispozitivul de pe gâtul ei simțind cuvintele pe jumătate construite în timp ce se formau în gâtul ei și transformându-le într-un semnal zgomotos. Unitatea îi făcu pielea găină și rezistă impulsului de a se zgâria pe față, redirectionând mișcarea către ajustarea ochelarilor de soare așezați pe nasul ei mic.

— Mă îndrept spre mașină, spuse Vulpoiul. Pisica ridică privirea inconștient, chiar dacă de unde se afla ea, nu putea vedea cuibul înalt pe care îl folosise lunetistul. Ofițerii de la poliția locală se află la locul primului atac. Recomand să recurgem la planul B pentru ieșire.

Câinele era liderul echipei, așa că decizia fu a lui, dar atât el, cât și Pisica îl respectau pe Vulpoi pentru experiența lui în teren și răspunsul a fost așa cum se aștepta și ea să fie.

— De acord.

Ea trecu pe lângă catedrală și grăbi pasul. Colegul ei asasin dispăruse deja pe o stradă laterală.

— Dar ce s-a întâmplat cu ținta?

— Am văzut unde s-a prăbușit, răspunse Câinele. Trebuie să acționăm repede dacă vrem să ajungem acolo înaintea oricui altcuiva.

— A trebuit să las pușca în urmă, mărturisi Vulpoiul.

— Ai curățat-o? întrebă Câinele.

— Desigur.

— Atunci, nu va fi nicio problemă, adăugă Câinele. Dă-i înainte.

Pisica își încetini pasul când trecu prin poarta Mdinei și se opri să cumpere o sticlă de apă rece de la un vânzător, imitând turiștii adunați în apropiere. În timp ce plătea băutura, Fiat-ul verde pe care îl primise echipa ajunsese după colț și încetini, oprindu-se. Pisica se apropie și se urcă în spate.

De pe scaunul șoferului, Vulpoiul salută dând din cap și apoi conduse mai departe, oprindu-se a doua oară la următoarea intersecție pentru a-l lua pe Câine. În timp ce se îndepărtau de semafor, o mașină de poliție argintie cu un imprimeu albastru de tip tablă de șah trecu în viteză în direcția cealaltă. De îndată ce dispăru din vedere peste creasta dealului, Vulpoiul accelerează, îndreptând mașina spre Ta' Qali.

— De ce nu a murit după prima împușcătură? sună aspru întrebarea Vulpoiului când vorbi cu voce tare. Nu îi acuza pe niciunul dintre ei, dar Câinele se uită pe fereastră și la început nu dădu niciun indiciu că ascultă.

— Grecul și agentul lui de pază erau mai periculoși, spuse Pisica după o clipă, în timp ce își scotea plasturele autoadeziv

al unității de comunicații de pe gât. Erau înarmați. Trebuiau neutralizați mai întâi. Întotdeauna se simțea ciudat când vorbea imediat după ce scotea unitatea – trebuia să-și amintească în mod conștient să nu șoptească fiecare cuvânt pe care îl spunea.

Vulpoiul voia să mai adauge ceva, dar Câinele se întoarse spre el.

— Condu și atât, spuse el. Dacă nu obținem ce avem nevoie, atunci va trebui să luăm în considerare alte alternative. Asta va prelungi durata misiunii. Îi aruncă o privire Pisicii. Niciunul dintre noi nu vrea să fie aici mai mult decât trebuie, nu?

Pisica dădu din cap și începu să-și reîncarce arma, eliberând cilindrul în lateral pentru a introduce cartușe proaspete în camerele sale. Era posibil să fie martori la locul de aterizare, se gândi ea, iar dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost necesar să-i reducă și pe ei la tăcere.